

Lunds Universitet

Språk och litteratur centrum

VT-2018

Mellanöstern-kunskap: Kandidatuppsats 15,0 hp ARAK11

Handledare: Jonas Sjölander

Examinator: Eleonora Narvselius

Israels expansion efter 1967

Ockupation och inrättande av bosättningar

Alaa Bassam Abdulhamid

Abstract

The end of the six-day war brought about a new balance of power and policy in the Levant especially concerning the Palestinian territories. Thus, this bachelor thesis has had the goal of analyzing the actions of the State of Israel as it pertains to the policy of expansion, occupation and settlements starting from 1967. The focus of this thesis has been the politics of the Labour-party and Likud as well as the confrontations between Israel and various Palestinian interests with regard to the new wave of migration following the six-day war and the policy of expulsion to facilitate Israeli establishment of settlements on annexed territories. The theoretical basis for this study rests upon the term settler colonialization, which was redeveloped in the late 90's. In addition, the current state of eastern Jerusalem following the inauguration of Trump as President of The USA has been included.

Keywords: Six day's war, Israel, Palestine, settlements, Settler Colonialism, occupation, Palestine, annexation, West bank, Eastern-Jerusalem, Policy studies.

Innehåll

Inledning	4
Syfte och frågeställning.....	5
Metod.....	5
Settler Colonialism	8
Referenser och litteratur	8
Disposition	11
Kronologisk Bakgrund	11
1948: förberedelserna inför självständighetskriget.....	11
1967: Sexdagarskriget och början på Israels expansionsprojekt.....	12
1982: Invasionen av Libanon	13
1987: Första Intifadan.....	14
1990–2000: Oslo till Camp David.....	14
2000–2005: Andra Intifadan och separationsbarriären	16
Israels politiska partier och ockupationen.....	18
Analysdel.....	19
Israels legitimering, motiv och målsättningar	19
Den påtvingande migrationen	24
Bosättningar, separationsbarriären och palestiniernas närvaro	26
2015–2018: Den nya situationen i Jerusalem efter Donald Trumps makttillträde	32
Sammanfattning och slutsats.....	35
Bibliografi	38

Inledning

Eskalering av Palestina-Israel konflikten relateras ofta till sexdagarskriget 1967. Kriget resulterade i en ny politisk maktbalans i regionen och Israels handlingsutrymme vidgades drastiskt. Konsekvenserna av sexdagarskriget 1967 är ett intressant ämne att utforska eftersom att det har lett till både demografiska och geografiska förändringar i Mellanösternregionen och inte minst i de palestinska territorierna. Idag är Palestina-Israel konflikten en av de mest debatterade konflikterna i världen. Det är även en av FN:s mest omdiskuterade frågor. Med det ovannämnda som utgångspunkt bygger konflikten till största del på Israels ockupation och bosättningsverksamheten på de palestinska territorierna.

En viktig drivkraft bakom denna uppsats är relaterad till min egen bakgrund. Jag föddes år 1992 och växte upp i Palestina där jag levde fram till trettonårsåldern. Jag kommer från en by som heter Kobar som tillhör staden Ramallah. Jag bodde där till år 2006. Därefter flyttade jag till Sverige. Under min uppväxt har jag fått uppleva flera dramatiska händelser. Först och främst fick vi bybor fått bevittna en del svårigheter på grund av bosättningsverksamheterna som idag finns runt om vår by. Byn är omringad av tre stora bosättningar: Ateret, Halmish och Nahliel. Dessa bosättningar befinner sig på bergstopparna nära till vår by. Vi har dessutom sett gradvis hur bosättningarna expanderade genom annektering av palestinsk mark. Annekteringen förekom ända ner till dalarna där bosättarna knöt samman de tre bosättningarna genom säkerhets- och enskilda vägar. Dessa har i sin tur gjort det svårt för oss bybor att röra oss enkelt när vi ska åka till vissa lokala områden. Bosättarna var alltid beväpnade vilket försatte oss i fara då de förekom attacker från bosättarna särskilt under olivsäsongen då många palestinier arbetade med olivträden nära bosättningarna. Bosättarna fick alltid beskydd från militären. Från tid till tid brukade israeliska trupper köra in i vår by vilket orsakade stridigheter och våldsamheter. När militären kom blev det fokus på att arresteras så många som möjligt samt förbjuda oss att gå ut från våra hem. Detta hindrade oss bland annat från att ta oss till skolan. Det hindrade även de vuxna från att gå till sina jobb.

Syfte och frågeställning

Syftet med denna uppsats är att undersöka konsekvenserna av Sexdagarskriget 1967 med huvudsakligt fokus på de palestinska territorierna inom ramen för Israels legitimering av att påbörja en ny policy kring bosättningar och annektering av palestinsk mark. Vidare är mitt syfte att utreda konsekvenserna av Israels expansionspolitik som påbörjades efter sexdagarskriget. Framförallt vill jag undersöka de demografiska och geografiska förändringarna i områdena, bland annat i Västbanken och Östra Jerusalem samt de bakomliggande motiven och målsättningarna från staten Israel. Dessutom ämnar min studie att utreda hur palestinerna drabbades av Israels agerande på de palestinska territorierna, det vill säga de materiella och mänskliga förlusterna samt den påtvingade migrationen.

Jag avser alltså att undersöka sexdagarskrigets konsekvenser för de palestinska territorierna och palestinerna, Israels expansionspolitik med avseende gällande ockupationen och bosättningsverksamheten. Den huvudsakliga frågeställningen i uppsatsen lyder enligt följande:

- *Vilka säkerhetspolitiska, demografiska och geografiska motiv har staten Israel och andra aktörer tillämpat och hänvisat till för att rättfärdiga eller kritisera bosättningar och bosättningspolitiken på ockuperade områden?*

Metod

Min undersökning är baserad på litteratur, vetenskapliga artiklar, tidskrifter och elektroniska källor. De primära källorna som har använts är material från svenska FN förbundets hemsida såsom Globalis och Säkerhetspolitiken. För att kunna besvara min frågeställning utgår jag från att använda policystudier som metodredskap. Detta för att klargöra Israels olika policystrategier som berör Israels agerande inom ramen ockupation och bosättningsverksamheten på palestinskt territorium efter sexdagarskriget 1967.

För att stater ska fungera behöver det finnas policys och lagar. Policys förklarar hur en stat kommer att agera och vad staten vill uppnå långsiktigt eller kortsiktigt. Policys är alltså inte lagar utan riktlinjer och strategier på vad en stat ämnar uppnå eller ej ämnar genomföra.

Policy studier kan definieras objektivt som olika teorier, till exempel kritisk policy studier teori. Policy studier kan även bidra till att förklarar hur stater och politiska organisationer, stiftar lagar eller ändrar på normer och lagar inom en stat eller inom ett visst territorium, men också utanför statens egna gränser. Det är ett strategiskt steg i processen hur stater går till väga för att uppnå nationella eller internationella mål genom policys. Policyn kan implementeras både

på nationell och internationell nivå. För att vara tydlig i förklaringen måste skillnaden mellan policy och lagar utredas. Lagar är nödvändigt i en suverän stat för att bibehålla ordning och för att exempelvis forma sociala och politiska skillnader och aspekter i ett samhälle. Dock kan policys användas tillsammans med stadgade lagar, men syftet för de båda policyn och lagar kan vara helt olika eller vara motsatta då en policy inte är en lag.¹

Denna uppsats knyter även an till det teoretiska begreppet *Settler Colonialism*. Med hjälp av teori begreppet Settler Colonialism avser jag att skärskåda och undersöka Israels expansion på de annekterade palestinska områdena på Västbanken och Östra Jerusalem efter 1967. Dock diskuterar bakgrunden om ockupationen sedan 1948 trots att uppsatsen huvudsakligen lägger tonvikt vid tiden efter 1967. Att uppsatsens ämne lägger mer vikt på att behandla tiden efter 1967 beror på att den israeliska bosättningsverksamheten expanderade under ockupationen efter Sexdagarskriget. Detta medförde allvarliga geografiska och demografiska förändringar på de palestinska territorierna.²

När det gäller dagens situation gällande Östra Jerusalem så vill jag med hjälp av Policy studier belysa den rådande situationen i Östra Jerusalem till dess att Donald Trump kom till makten i USA. Studiet av situationen i Östra Jerusalems nya situation kan också betraktas som en fallstudie, det vill säga en "case study", med kvalitativa inslag. Fallstudien innebär ett djupare studium av en nivå inom ett fenomen av ett större fenomen. Fallstudien är den gemensamma benämningen på de metoder som används för att ingående studera ett fall. Beroende på forskningsperspektiv kan man använda olika former av datainsamlingsmetoder i en fallstudie. Med denna undersökningsmetod innebär att man antingen följer eller deltar i ett händelseförlopp. Fallstudier kan vara motiverade eftersom man får kännedom i ämnen som

¹ DifferenceBetween.net. Prabhat S. *Difference Between Law and Policy*. (Publicerad 21-06-2011)

Tillgänglig: <http://www.differencebetween.net/miscellaneous/politics/difference-between-law-and-policy/> (Hämtad 18-06-2018).

Schlager, Edella. 2018. *Editorial Note*. Policy Studies Journal 46, no. 2: 218-221. Political Science Complete, EBSCOhost. (Publicerad 24-05-2018) (Hämtad 18-06-2018).

Tillgänglig:

<http://ludwig.lub.lu.se/login?url=http://search.ebscohost.com/ludwig.lub.lu.se/login.aspx?direct=true&db=po&AN=129935024&site=eds-live&scope=site>

² Barker, Adam J. *Locating Settler Colonialism*. Journal of Colonialism and Colonial History, vol. 13 no. 3, 2012. Project MUSE,

Tillgänglighet: <http://muse.jhu.edu/article/491173>,

Jamal, A 2017, *In the shadow of the 1967 war: Israel and the Palestinians*, British Journal of Middle Eastern Studies, vol. 44, no. 4, pp. 529-544

Tillgänglig:

<http://ludwig.lub.lu.se/login?url=http://search.ebscohost.com/login.aspx?direct=true&db=a9h&AN=12509529&site=eds-live&scope=site> (Hämtad 17-06-2018)

inte är tillräckligt beskrivna, oklara eller uppfattas annorlunda.³ Här avser jag alltså att belysa situationen av östra Jerusalem mellan åren 2015 fram till idag. Jag kommer dessutom ge en bakgrund till ockupationen av östra Jerusalem år 1967.

I denna uppsats kommer största uppmärksamheten att riktas mot Israels agerande på palestinska territorierna efter Sexdagarskriget, det vill säga ockupationen och bosättningsverksamheten. Ockupation och bosättningsverksamheten är beroende av två större frågor. Den första är Israel-Palestinakonflikten och den andra är Sexdagarskriget 1967 som resulterade i att Israel-Palestinakonflikten eskalerade väsentligen. Israel använde sig av olika strategier för att ta annektera palestinsk mark samt underlätta expansionen av Israel. Bosättningsprojekten efter sexdagarskriget kom att spela en avgörande roll i dessa processer. Genom policy studier kan jag i min studie belysa sambandet mellan Israels strategier och det faktiska agerandet på ockuperat område.⁴ I min uppsats undersöker jag dessutom från de israeliska partiernas syn på bosättningar och ockupationen.

Min uppsats är beroende av några centrala begrepp som också är uppsatsens nyckelord: expansionspolitik, ockupation, annektering och bosättning

Expansionspolitik: i förhållande till min undersökning ämnar jag belysa och problematisera Israels expansion och utvidgandet av sina gränser. Ordet expansionspolitiken betecknar den demografiska samt geografiska förändringen efter 1967. Expansionspolitiken som begrepp avses vara nödvändigt för att förklara det israeliska agerandet och hur det har motiverats strategiskt. Här skall ordet dessutom beteckna Israels politiska partiers motiv och strategier.

Ockupation: Ockupation och annektering är centrala begrepp för min undersökning i och med de förklarar Israels agerande på de palestinska territorierna samt hur Israel såg ockupationen från början och hur det senare förändrades. Ockupationen förklaras dessutom utifrån den juridiska rätten för Israels ockupation respektive hur det är i praktiken.

Annektering: Jag utgår från detta begrepp för att analysera situationen av Östra Jerusalem efter 1967 samt den fortsatta annekteringen av palestinsk mark som dessutom går hand i hand med bosättningsverksamheten.

³ Olsson, Henny & Sörensen, Stefan, *Forskningsprocessen kvalitativa och kvantitativa perspektiv*, TPB, Johanneshov, 2012, s.86

⁴ Jamal, A, 2017.

Bosättning: Detta begrepp blev ett centralt element i Israels strategi efter 1967 och syftar på bosättningsverksamheten på de palestinska territorierna.⁵

Settler Colonialism

Enligt författaren Adam J. Baker har det ifrågasatts i forskningen om begreppet kolonialism skulle kunna förklara aktörernas agerande i dagsläget. ”Settler Colonialism” blir däremot ett mer relevant koncept som definieras både utifrån postkolonialism och staters agerande. Med detta fokuserar den nya teorin på specifika delar inom kolonialism. Denna teori kan handla om hur aktörer och stater riktar in sig på vissa landområden av olika anledningar, men främst baserat på egna intressen.⁶

Settler Colonialism skiljer sig från den allmänt konventionella uppfattningen kring begreppet kolonialism. Det avser att utgå från exogen dominans, det vill säga att en grupp avser att ersätta den ursprungliga befolkningen genom att annektera mark och territorium.⁷

Referenser och litteratur

I och med att ämnet är ganska omdiskuterat av flera olika forskare och allmänna samhällsdebattörer kommer mina referenser kombineras i form av litteratur, vetenskapliga artiklar och statliga källor.

Jag kommer dessutom att använda mig av svenska statliga referenser. Orsaken till detta är att Sverige har haft ett särskilt starkt engagemang i Palestina-Israel konflikten och var tidigt ute med att erkännana Palestina. Från denna utgångspunkt vill jag utreda både svenska FN-förbundet och de svenska statliga källornas syn på Israels expansionspolitik med betoningen på de nya demografiska och geografiska förändringarna.

Författaren Sören Wibeck utgår i boken *Ett land två folk* bland annat från ockupationen och bosättningsdilemmat i sin problematisering av Israels handling på de palestinska territorierna inom ramen för sexdagarskriget 1967. Han menar att Israels agerande på de palestinska territorierna bygger på demografiska och geografiska förutsättningar. Genom Israels agerande på de ockuperade territorierna diskuterar författaren de förändringar som har tillkommit sedan 1967 på de palestinska områdena med betoning på bosättningar. Bland annat annekteringen av

⁵ Jamal, A 2017.

⁶ Barker, Adam J. *Locating Settler Colonialism*. Journal of Colonialism and Colonial History, vol. 13 no. 3, 2012. Project MUSE,

Tillgänglighet: <http://muse.jhu.edu/article/491173>

⁷ Tate. A. leFevre. Maj 2016, *Settler Colonialism*, Oxford Bibliographies

Tillgänglighet: <http://www.oxfordbibliographies.com/view/document/obo-9780199766567/obo-9780199766567-0125.xml#firstmatch> (Hämtad 17-06-2017)

östra Jerusalem och isolerande av östra Jerusalem från Västbanken. Dessutom uppkom nya strategierna gentemot palestinierna på den individuella nivån. Exempel på är återkallande av medborgarskap om man har varit utomland i mer än sju år och rivning av hus.⁸

I boken *Den välkända konflikten*, skriven av författaren Ahmad Hussein, återfinns en kritisk diskussion om bosättningspolitiken. Han belyser viktiga detaljer som är nödvändiga för mitt ämnesområde med avseende på Israelsexpansionspolitik på bosättningsverksamheten och ockupationen. Hussein diskuterar palestiniernas ställning i förhållande till Israels expansionspolitik, ockupationen och byggandet av bosättningar. Författaren fokuserar på hur palestinierna drabbats på såväl den individuella som samhälleliga nivån. Han uppmärksammar bland annat hur bosättningar, dess strategiska positioner och bosättarnas levnadssätt har drabbat palestinierna, samt hur den fortsatta annekteringen och expansionen av ockupationen har påverkat fredsprocessen. Författaren betonar dessutom externa aktörers roll, framför allt USA:s och de internationella lagarnas betydelse i fråga om Israels expansionspolitik.⁹

Elisha Efrat lägger i *The West bank and Gaza Strip: a geography of occupation and disengagement*, tonvikt vid de israeliska politiska partiernas motiv inom ramen för expansionspolitiken. Han problematiserar de drivande ideologierna inom de dominerande partierna i Israel i fråga om de palestinska områdena. Bland annat lyfter författaren fram Likudpartiet, vilket är ett av Israels mest inflytelserika partier som en central aktör. Partiet drivs, enligt Efrat, av bakomliggande motiv och en territoriell ideologi som pekar ut riktningen mot ett Stor-Israel. Denna ideologi fungerar för Likudpartiet som ett motiv och rättfärdigande av bosättningsverksamheten på ockuperat område. Genom uppmaningen att återvända till det historiska hemlandet förenades de religiösa och nationalistiska anspråken.¹⁰

Ilan Pappé framhåller i *A history of modern Palestine: one land, two peoples*, att annekteringen som ägde rum på Västbanken och östra Jerusalem samt bosättningsverksamheterna har motiverats av olika israeliska politiska partier. Både sekulära och religiösa grupper betonade återkomsten till hemlandet och den för eviga återkomsten av det ursprungliga Israel. Dessa sekulära grupper ansågs vara Arbetarpartiets högra hand. Genom inflytelserika personer som presenteras av författaren, lyfter författaren fram de bakomliggande motiven till byggandet av

⁸ Sören Wibeck 2010: *Ett land två folk*, s.222–226, S.243–248.

⁹ Hussein, Ahmad, *Den välkända konflikten och den eftertraktade freden: en historisk och fördjupad analys av Palestinafrågan*, Ord & visor, Skellefteå S.87–93, S.94–98.

¹⁰ Efrat, Elisha, *The West Bank and Gaza Strip: a geography of occupation and disengagement*, Routledge, London, 2006, s. 27-29.

bosättningar. En av dessa två var Yigal Alon som ansågs vara krigshjälte i Israel under kriget 1948. Alon lade fram ett förslag som baserade sig på ett geografiskt övertagande av Västbanken och andra palestinska områden. I samband med detta förespråkade Alon byggandet av bosättningar. Detta motiverades av en strävan att säkra Israels suveränitet genom en fullständig militärkontroll med uträckningen från Jordanfloden till medelhavet.¹¹

Författaren Sune Persson går i boken *Palestinakonflikten* bland annat in på bakgrunden till den historiska konflikten. I boken delas Palestina-Israelkonflikten i olika perioder, exempelvis Sexdagarskriget, ockupationen och de nya byggverksamheterna som börja äga rum redan under krigets gång. Något som jag har noterat är att författaren inte fokuserar på hur palestinierna har drabbats på individuell nivå. Snarare fokuserar han på grupperna eller rörelserna bland palestinierna på både de lokala och de regionala områdena.¹²

Författaren Matts Matsson problematiserar i boken *Status Quo? Israels expansions politik* i tre steg. Som ett första steg utgår han från Israels självständighetskrig inom ramen för FN:s reaktion på Israels expansion där det antogs en resolution 1948. Som ett andra steg utgår författaren från Sexdagarskriget, ockupationen och den påtvingade migrationen av palestinierna. I det tredje steget är Oktoberkriget 1973 utgångspunkten för Israels expansion inom ramen för en stor mängd av byggverksamheter på ockuperad mark, tillsammans med statliga stödet och maktutövningen över västbanken i strider mot de internationella lagarna¹³.

Tidigare forskning i form av vetenskapliga artiklar har laddats ned från databasen vid Universitetsbiblioteket är bland annat "Jewish Settlements in the Israeli Occupied State of Palestine: Undermining Authentic Resolution of the Israeli-Palestinian Conflict". Den utgörs av en samling som innefattar 31 olika vetenskapliga artiklar som behandlar Palestina-Israelproblematiken. Här fann jag fem källor som berör Israels expansionspolitik inom ramen för ockupationen och bosättningsproblematiken med hänsyn till FN:s resolutioner och dennes involvering i processen. En av artiklarna, "UN Security Council Resolution 2334: An Important Lease on Life for the Two-State Solution", är skriven av författaren Alon Leil. Författaren utgår från resolution 2334, vilken antogs december 2016 och som innefattar en ett

¹¹ Pappé, Ilan., *A history of modern Palestine: one land, two peoples*, Cambridge University Press, Cambridge, 2004 S.198–200.

¹² Persson, Sune, *Palestinakonflikten*, 6., [rev.] uppl., Studentlitteratur, Lund, 2012, s. 133–137.

¹³ Mattsson, M. (2017). *Status Quo? En berättelse om ockupation, motstånd och solidaritet i Palestina och Israel*. Göteborg: Daidalos, s.62-63.

avståndstagande gentemot Israels illegala byggverksamhet. 14 av 15 medlemsstater antog Resolutionen i FN:s säkerhetsråd. Endast USA valde att inte rösta för resolutionen.¹⁴

En annan artikel är skriven av Ziad AbuZayyad, “After 50 Years of Occupation, It Is Time for Justice and Peace: If Not Sharing the State, then a Fair Sharing of the Land”. Författaren utgår bland annat från det historiska Israel-Palestina konflikten med betoning på den sionistiska rörelsen och den judiska migrationens betydelse. Det sistnämnda diskuteras här i relation till FN:s Generalförsamlings resolution 181, FN:s resolutioner i Säkerhetsrådet 242 och 338 och vad dessa skulle ha för funktion gentemot den israeliska ockupationen samt Israels bosättningsverksamhet.¹⁵

Andra relevanta artiklar är Galia Golans “Israeli Negotiations Since 1967” samt Jad Isaacs “Jewish settlements in the Israeli occupied state of Palestine: undermining authentic resolution of the Israeli-Palestinian Conflict” och Frances Radays “Review Power of Israel’s High Court of Justice with Regard to the Settlement Legalization Law”.

Disposition

I enlighet med inledningskapitlet påbörjar jag min analysdel med en kronologisk bakgrund. Själva analysdelen består av fyra olika avsnitt. Den första delen behandlar Israels legitimering, motiv och målsättningar. Den andra berör den påtvingade migrationen. I det tredje avsnittet analyseras bosättningar, separationsbarriären och palestiniernas närvaro. I sista avsnittet undersöks situationen 2015–2018 och det samtida Jerusalem i relation till Donald Trumps makttillträde. Uppsatsen avslutas med en sammanfattning och slutsats samt bibliografi.

Kronologisk Bakgrund

1948: förberedelserna inför självständighetskriget

Israels självständighetskrig gick enligt Ben Gurion, Israels första premiärminister, ut på att rensa Palestina och bli säker på att ingen arabisk närvaro skulle hindra det judiska övertagandet. Redan under 1948 förekom det judiska bosättningar, men inte i samma grad såsom efter 1967. Bosättningarna fanns bland annat i några delar av Jerusalem och Galileen,

¹⁴ Alon Leil 2017, “UN Security Council Resolution 2334: An Important Lease on Life for the Two-State Solution’ *Palestine-Israel Journal of Politics, Economics & Culture*. Vol. 22 Issue 2/3, p85-91. 7p. (Hämtad 25-01-2018)
Tillgänglig: <http://eds.b.ebscohost.com/eds/detail/detail?vid=17&sid=2d5ce311-2052-49ee-a610-154ab9b1d176%40sessionmgr102&bdata=JnNpdGU9ZWRzLWxpdmUmc2NvcGU9c2l0ZQ%3d%3d#db=a9h&AN=124449960>

¹⁵ Ziad AbuZayyad 2017, *After 50 Years of Occupation, It Is Time for Justice and Peace: If Not Sharing the State, then a Fair Sharing of the Land*. *Palestine-Israel Journal of Politics, Economics & Culture*. Vol. 22 Issue 2/3, p85-91. 7p., S. 34, s.43.

”Operation Nachon” och den första ”Plan Dalet-operationen” var enligt Ilan Pappé en sionistisk strategi som kom till innan självständighetskriget bröt ut. Strategin innefattade ett projekt som gick ut på att bygga isolerade bosättningar mitt i tätbefolkade palestinska områden, vilket dessutom godkändes av dåvarande brittiska mandatmyndigheterna. Projektet visade sig vara riskabelt med tanke på spänningarna som fanns redan då. Av det utfördes en plan ”Operation Nachon” som skulle kunna omforma Jerusalem både geografiskt och demografiskt. Planens centrala strategi var en massiv utdrivning av palestinier från stora delar av Jerusalem. Detta skulle enligt Ben Gurion vara den effektivaste metoden att behålla kvar de judiska bosättarna, skydda dem och därmed också säkra en israelisk närvaro i Jerusalem på längre sikt.¹⁶

Planen gick först och främst ut på ett militär övertagande över ett flertal byar. Dessutom fick militären order att dessa byar skulle förstöras och utrensas. Det var militärens första operation som ägde rum tillsammans med andra judiska militära organisationer, framför allt Haganah. Operationen lyckades förena dessa militära styrkor framöver och lade grunden för Israels framtida försvarsstrategi. Byar erövrades eller förstördes och många av dem transformerades till bosättningar eller till nationalparker. I några byar däremot skedde massakrer, såsom i byn Deir Yasin som var belägen väster om Jerusalem. Planen som genomfördes var alltså en av Israels första steg för vägen mot självständighetskriget.¹⁷

1967: Sexdagarskriget och början på Israels expansionsprojekt

Spänningen mellan Israel och arabvärlden tilltog kraftigt under Nassers tid som president 1952–1970 i Egypten. Under maj månad 1967 krävde presidenten Nasser utvisning av FN:s trupper. Dessa trupper var placerade vid gränserna mellan Sinai och Gazaremsan.¹⁸ Efter utrymningen av FN:s trupper befann sig redan en armé på 120 000 egyptiska soldater inklusive 1000 stridsvagnar i Sinai. Likaså placerade Jordanien och Syrien sina trupper längs Israels gränser. Den irakiska armén samt soldater från Algeriet och Kuwait var dessutom villiga att medverka i kriget. Flera hundratusentals soldater, 2000 stridsvagnar och 800 flygplan var i beredskap och placerade nära Israels gränser. Utplaceringen ägde rum den tredje juni. Vid samma tidpunkt blev dåvarande generalen Moshe Dayan Israels försvarsminister och han förespråkade försvarsstrategin utnötningskrig.¹⁹ Strategin innebar en kamp på fyra olika fronter gentemot Jordanien, Syrien, PLO och Egypten.²⁰

¹⁶ Pappé, Ilan, *Den etniska rensningen av Palestina*, Karneval, Stockholm, 2007, s. 104.

¹⁷ Pappé, Ilan, *Den etniska rensningen av Palestina*, s. 105–107.

¹⁸ Sören Wibeck, s. 210.

¹⁹ Ahmad Hussein 88–8.

²⁰ Sören Wibeck, s. 222.

Försvarsstrategin innebar en attack utan förvarning. Attackens förlopp ägde rum den femte juni då Israel omedelbart genom flygangrepp anföll Egypten och Syrien, vilka var mer starka militär, åtminstone i teorin. Redan efter sex timmar utplånade Israels flygangrepp den större delen av det syriska och egyptiska flygvapen och flottor. Så blev det även för Jordanien och de Irakiska baserna.

Under krigets gång stormade den israeliska armén in i östra Jerusalem och Västbanken och tog bland annat klagomuren som befann sig i östra Jerusalem. Kriget pågick i sex dagar och medförde att gradvist har israel erövrade flera geografiska områden på den lokala och regionala nivån. I Egypten ockuperade Israel Sinaihalvön (återtogs formellt 1982) med Gazaremsan och genom stadig flygattack erövrades Golanhöjderna i Syrien. Detta innebar förlust för arabiska länderna i många former. Kriget resulterade dessutom i annektering av libanesisk mark och Jordanfloden. 350 000 palestinier tvingades på flykt. Med detta menade Israels dåvarande regering att dessa geografiska erövringar var strategiskt viktiga för Israels säkerhet.²¹

Sexdagarskriget omformade regionen, främst de palestinska lokala territorierna. Centralpunkten i erövringen på den lokala nivån kom att bli Jerusalem, som det anses vara en betydelsefull stad för alla de abrahamatiska religionerna. Efter sexdagarskrigets framträdde nya företeelser på de palestinska områdena; framför allt annektering av palestinsk mark och byggande av bosättningar.²² I de erövrade områdena levde ca 590 000 palestinier i Västbanken och 380 000 i Gazaremsan.²³

1982: Invasionen av Libanon

Efter att PLO (Palestinian Liberation Organization 1964) utvisades från Jordanien, flyttades organisationen med Yasir Arafat (Palestinas dåvarande President) som ledare till Libanon. PLO förstärkte sina baser mer än någonsin i Libanon både ekonomiskt och militärt. 300 000 palestinier och stora donationer, utgjorde PLO ledningen en stat i staten i Libanon. Detta skapade stora oroligheter inom Israel. Trots att det var en vapenvila mellan Israel och PLO, anklagades PLO-ledningen av Israel så fort det blev skjutningar från Jordaniens sida eller Syriens. Yasir Arafat svarade att vapenvilan gäller för oss här i Libanon och vi har ingen inflytande över det som händer utanför landet Libanon.²⁴

²¹ Ahmad Hussein, s.88–89, s.91.

²² Ahmad Hussein, s.94–95.

²³ Ilan Pappé, s.194.

²⁴ Sören Wibeck, s.267-268.

Den 15:e juni 1982 blev de israeliska trupperna placerade utanför Beirut förorter. USA pressade PLO trupperna till ett tillbakadragande från Libanon samtidigt som Israel påbörjade ett flygangrepp mot västra Beirut och orsakade många dödsoffer. PLO fick lämna landet och flyttade därmed till Tunis.

Efter att PLO hade lämnat landet blev situationen värre för palestinierna. Särskilt utsatta var de som befann sig i de palestinska flyktinglägren Sabra och Shatila. Trots att palestinska grupperna förnekade mordet på den dåvarande libanesiska presidenten Bashir Gemayel, tillät Ariel Sharon (dåvarande försvarsminister och premiärminister 2001–2006) Gemayels falangmiliser att attackera de palestinska flyktinglägren samtidigt som israeliska styrkorna hjälpte till och omringade lägren så människorna inte kunde gå ut. Massakern beräknas från 460–2300 döda. Vad gäller mordet på Gemayel visade det sig därefter att var en syrisk nationalism som orsakat mordet på honom.²⁵

1987: Första Intifadan

Första Intifada bröt ut på grund av flera orsaker. Den huvudsakliga orsaken kan relateras till den israeliska ockupationen som hade varat i 20 år, vilket drabbade palestinierna på många olika sätt. Ockupationen hindrade både befolkningen att utveckla och leva i ekonomisk, social och politisk stabilitet. Intifadan kan ses som ett svar på den fortsatta ockupationen och bosättningsverksamheten. Den utvecklades till massiva demonstrationer i flera olika palestinska områden. Inledningsvis organiserades Intifadan av hemliga lokala kommittéer och PLO-medlemmar och omfattades av flera politiska rörelser och organisationer.

Det var främst unga palestinier som deltog i och organiserade upproret vilket inleddes med stenkastning, flaggviftande och politiska arrangemang. Reaktionen från Israels dåvarande primärminister Yitzhak Rabin var hård. Han beordrade soldaterna bokstavligen att bryta de palestinska demonstranterna. Intifadan pågick i cirka fyra år och den medförde att omkring 1 000 palestinier dödades och att ännu fler skadades eller fängslades.²⁶

1990–2000: Oslo till Camp David

Under 1990-talet kom en förhandling till stånd mellan PLO och Israel för första gången. Osloavtalet signerades år 1994 i Washington D.C i närvaron av USA:s dåvarande president Bill Clinton, vilket innefattade ”interimsavtal”. Syftet med avtalet var en palestinsk stat skulle

²⁵ Sören Wibeck, s. 269, 270-272.

²⁶ Sonja Karkar. *The first intifada 20 years later*, (Publicerad 10-12-2007)

Tillgänglig: <https://eletronicintifada.net/content/first-intifada-20-years-later/7251> (Hämtad 06-14-2018)

upprätthållas under femårsperiod. Syftet med detta var att det skulle upprättas självstyrande palestinska myndigheter. Interimsavtalet delade in Västbanken i A, B och C områden.

A-områdena hamnade under palestinsk kontroll, vilket utgjorde 17 % av Västbanken. B-områdena blev under palestinsk civil kontroll men den israeliska militären fick ha fortsatt kontroll över säkerheten där. B områden omfattade 24 % av Västbanken. C-områdena lydde under fullständig israelisk kontroll. De sistnämnda områdena utgör den största delen, ca 59 procent, av Västbankens totala area. Förhandlingarna fick ett abrupt slut eftersom dåvarande statsministern Yitzhak Rabin blev mördad 1995.²⁷ (Se bild nedan)

Bilden är tagen från en amerikansk tidskrift thetower.org²⁸

Viljan att förhandla minskade drastiskt när Benjamin Netanyahu satt vid makten under åren 1996–1999. Netanyahu var högerriktad och helt emot att skapa en palestinsk stat. Han uppmuntrade dessutom bygget av bosättningar på palestinska områdena. Andra orsaker till den minskade förhandlingsviljan har varit attacker från vissa palestinska grupper främst

²⁷ Globalis.se. *Palestina, Osloavtalet*.

Tillgänglig: <https://www.globalis.se/Konflikter/Palestina> (hämtad 16-06-2018). (Uppdaterad 26.01.2016)

²⁸ Thetower.org. Shany Mor. *The Mendacious Maps of Palestinian "Loss"*, (Publicerad 17-01-2015)

Tillgänglighet: <http://www.thetower.org/article/the-mendacious-maps-of-palestinian-loss/> (Hämtad 17-06-2018)

Hamasrörelsen som hade bildats år 1987 började förekomma. Grupperna sökte hämnd för mordet på av Yehia Aysash (dåvarande ledare för Hamas militära gren).

I tidigare förhandlingar mellan palestinierna och Israel främst vad gäller staden Hebron i och med viktiga delar av den tillhörde C-zonen, återupptogs förhandlingarna som berörde Hebron staden mellan PLO och Israel. Varför det ansågs viktigt för Israel är på grund av bosättarna som bosatte sig i Hebron staden. Med detta ville Israel garantera deras säkerhet.²⁹

Hebronavtalet signerades 1997 vilket innefattade 80 % palestinsk kontroll över staden samtidigt som de angelägna områdena gick under israelisk kontroll. Under 1997 accepterade Netanyahu rätten för palestinierna att upprätthålla ett begränsat palestinskt självstyre, vilket utgjorde interna motstånd i Israel främst från bosättarna. Samtidigt som Netanyahu accepterade palestinskt självstyre, fortsatte han ändå med bosättningspolitiken och godkände flera nya bosättningsprojekt redo för att påbörjas på palestinska områden. Detta försämrade i hög grad förutsättningarna för förhandlingar mellan parterna.³⁰

Sju år efter att Osloavtalet signerades påbörjade Bill Clinton ett nytt försök att återuppta fredsprocessen. Mötet arrangerades genom dåvarande amerikanska presidenten Bill Clinton år 2000 i Camp David. Huvudpunkten var att en palestinsk stat skulle utropas. Förhandlingarna misslyckades däremot i och med att både sidorna inte kom överens vad gäller frågorna om östra Jerusalem, de palestinska flyktingarna återvändande och de israeliska bosättningarna.³¹

2000–2005: Andra Intifadan och separationsbarriären

Staten som hade utlovats till palestinierna under Osloavtalet hade aldrig förverkligats. Dessutom att Ariel Sharon kommer till makten och blev Likudpartiets ledare vilket inte främjade dessa intentioner. Sharon genomförde ett besök till Al-Aqsa moskén torg i Östra Jerusalem. Detta skapade stora oroligheter bland palestinierna i och med att det aldrig hänt tidigare att ett statsöverhuvud utför ett liknande besök till Al-Aqsamoskén. Det sistnämnda tillsammans med den fortsatta ockupationen och det ökande antalet bosättningar utgjorde bränsle för utbrottet av den andra Intifadan eller Al-Aqsaintifadan som den också ibland kallas.³² I Nationalencyklopedin.se påpekas att den andra Intifadan var en planerad protest som

²⁹ Ahmad Hussein, s.174–176.

³⁰ Ahmad Hussein, s.177–178.

³¹ Ahmad Hussein, s.180.

³² Globalis.se. *Palestina*. (Hämtad 17-06-2018) (Upp. 26-01-2016)

Tillgänglighet: <https://www.globalis.se/Konflikter/Palestina>

Ahmad Hussein, s. 181.

riktades mot Israels fortsatta bosättningspolitik både i Gazaremsan och på Västbanken. Det utblevna utropandet av en palestinsk hade också betydelse enligt NE.

Den andra Intifadan omfattades av våldsamma medel från både sidorna. Självmoordsbombare slog till inne i Israel och i städer som Tel Aviv, Haifa och Netanya ökade motsättningarna. Israel reagerade hårt och brutalt med vedergällningar under Ariel Sharons som premiärminister. De palestinska städerna återockuperades och nya företeelser som vägspärrar och checkpoints minskade rörligheten på Västbanken. Intifadan avstannade under början av 2005. 1 000 israeler och 3 500 palestinier hade mist livet i stridigheterna.

Avslutandet av andra Intifadan kom i tid med Mahmud Abbas som efterträdde Yasir Arafat efter att han avled under slutet av 2004. Mahmud Abbas har sedan länge varit emot Intifadan i och med den kunde medföra stora konsekvenser gentemot palestinerna och palestinska områdena. Med detta krävde han att den skulle avslutas.³³

Under den andra Intifadan påbörjade Israel ett nytt projekt. År 2002 började Israels dåvarande regering att bygga den så kallade separationsbarriären eller muren. Syftet med detta projekt var att isolera Västbanken från Östra Jerusalem samtidigt som det utformar en position i flera delar av Västbanken som gör det som gör att palestinernas rörlighet minskar och kontrollen ökar.³⁴ (Se bild nedan.)

³³ Nationalencyklopedin, *intifadan*. <http://www.ne.se/uppslagsverk/encyklopedi/lång/intifadan> (hämtad 17-06-2018)

³⁴ Globalis.se. *Palestina*. (Hämtad 17-06-2018)

Foto av Ida Jørgensen Thinn från Globalis.se. Bilden tagen från Västbanken och den illustrerar hur separationsbarriären skiljer en familj från resten av byn.

Israels politiska partier och ockupationen

Den israeliska Knesset omfattas av fem stora politiska partier: Likud, Arbetapartiet, Shas, Kadima och Yisrael Beyteny, tillsammans med andra mindre partier i det israeliska parlamentet. Knesset parlamentet uppstår av 120 medlemmar. Omval sker vart fjärde år där chefen för vinnande partiet blir ansvarig att bilda en regering och därefter blir premiärminister. Sedan bildandet av Israel 1948 har inga enskilda partier vunnit en stor majoritet av platserna, därför uppstår regeringen av koalitioner på så vis får partierna fler stolar i Knesset. Det första partiet som bildades Arbetapartiet år 1930. Arbetarpartiets inställning i dagsläget, vad gäller Palestina- Israel frågan, stöder Arbetarpartiet den territoriella koncessionen och är inte längre för det militära ingripandet mot Palestina. Av denna anledning är partiet inte längre lika uppskattat bland israelerna med tanke på dess inställning, dock har partiet fortfarande en framskjuten position i Israel.

Likudpartiet ändamål har som tidigare konstaterats i uppsatsen varit att fokusera på ett ”Stor-Israel” inom ramen för annektering av palestinsk mark, bosättningsverksamheten och Israels rätt till Västbanken. Samtidigt påstår författaren Beata Megyesi 2014 att Likudpartiet är för en palestinsk stat, men inte enligt vad bestämdes för de palestinska gränserna i FN:s resolutioner. Ariel Sharon var en av Likudpartiets ledande profiler. År 2005 beordrade han evakuerandet av bosättningarna och återtåg i motsättning till Likuds policy, vilket ledde till att Sharons bröt med Likudpartiet och bildande det högerinriktade Kadimapartiet. Partiet förespråkade skapandet en stark israelisk stat och en palestinsk stat baserad på en förstärkning av säkerheten på de palestinska områdena.

Shapartiet skapades 1984 av en rabbi, partiet är baserat på religiösa förutsättningar. Efter Israels omval år 2006 skapade den dåvarande partiledare för Kadima en allians med Shapartiet som hade vunnit 12 platser i Knesset. Alliansen baserades på frågan om den arabiska-israeliska relationen med anpassning till det styrande partiet i Israel. Yisrael Beyteny partiet, deras politik har två grundläggande riktlinjer. Det första är införandet av hård strategi mot Palestina samt omvärlden. Det andra är byggd på realism i förhållande till annekterandet av palestinska områdena och omvärldens ovillighet gentemot Israels reaktion, vilket enligt dem skapar

vällivliga socioekonomiska kvalifikationer. Partiet gjorde en allians med Kadima partiet inför valet 2006.³⁵

När Likudpartiets kom till makten 1977 grundades ett nytt parti, Hadash (The democratic Front for Peace and Equality). Partiets mål innefattade ett enande av de olika uppfattningarna i Israel. Med detta placerade partiet jämlikheten, demokrati och arabernas rättigheter i centrum. Vad gäller de palestinska områdena mot beviljar partiet Israels agerande på områdena samt utvisandet av palestinerna. Partiet fokus ligger på att skapa en politisk enighet mellan araber och judar och av dem tycks ockupationen som påbörjade sedan 1967 är hindret för det steget.³⁶

Analysdel

Israels legitimering, motiv och målsättningar

Såsom det nämndes i bakgrundsavsnittet kunde Israel under sexdagarskriget 1967 stort besegra sina grannländer främst Egypten, Jordanien och Syrien. Som nästa steg hävdar författaren Matts Matsson 2017 att Israel började expandera genom ockupationen av både de palestinska och de regionala områdena såsom Golanhöjderna och Sinaihalvön. På de palestinska områdena var första steget annekteringen av Östra Jerusalem. Genom annekteringen av Östra Jerusalem, avsågs att införliva området i nationen Israel.³⁷

Innan Sexdagarskriget bröt ut år 1967 uppstod stora oroligheter i den israeliska regeringen samt bland befolkningen på grund av den arabiska-israeliska konflikten. Kriget innebar för Israel en strid på fyra olika fronter samtidigt som regionala ländernas militära utrustning och militärantal var i bra form. Michael B. Oren menar att stödet för Egypten, Syrien och Sovjetunionen samt stödet till Jordanien från väst var avgörande. Det sistnämnda ledde till större oro från Israels sida. Andra företeelser som oroade Israels sida var frågan om Egypten var utrustad med kemiska vapen eller inte. Enligt den israeliska dåvarande regeringen hade Egypten använt den typen av vapen under kriget i Jemen. Precis innan krigets gång förberedde Israels regering de lokala sjukhusen att ta emot offer för kemiska vapen. Som tidigare har nämnts resulterade kriget i en stor och oförväntad seger för Israel trots de militära antalen och utrustningen som

³⁵Beata Megyesi. *Vilka är det största politiska partier i Israel* (Publicerad 26-11-2014) <http://www.debok.net/varlden/2014/11/Vilka-ar-de-storsta-politiska-partierna-i-Israel.html>

³⁶ Hadash partiet källa. Hadash our Story <http://hadash.org.il/english/> (hämtad 24-02-2018)

³⁷ Matts Matsson, s. 108.

grannländerna hade. Resultatet av kriget lade grunden för Israel att ge sig rätten av att utöva ockupation och alltfler annekteringar inom ramen för rätten att försvara sig.³⁸

Den stora militära segern utformade alltså en legitimitet från Israels sida på "Israels expansion". Israels dåvarande premiärminister Golda Meir tillsammans med dåvarande försvarsministern Moshe Dayan (1915–1981) skapade de en ny strategi som benämndes Status Quo, vilket innebar att de områden som hade annekterats skulle behållas av Israel med hänvisning till säkerheten. Under 1970 tillträdde en ny premiärminister, Menachem Begin, som också betonade status quo-hållningen och dessutom hänvisade till religiösa argument vilket också motiverade Israels fortsatta expansion.

Under perioden antog FN resolution 242 som innefattade ett tillbakadragande av Israels styrkor från de ockuperade palestinska områdena. Med detta menade FN att det var Israels gränser innan 1967 som gällde och ockupationen med följande annektering av Östra Jerusalem accepterades inte.³⁹

År 1977 godkände den dåvarande primärministern Menachem Begin Likud-partiets policy som grundade sig på uppbyggandet av fler bosättningar på Västbanken. I takt med det sistnämnda hade redan år 1974 skapats en bosättningsrörelse Gush Emunim (De rättrognas block). Rörelsen fick allt större betydelse i Israel genom etableringen av fler bosättningar.⁴⁰

Enligt Sören Wibeck 2010 med anknytning till internationella lagarna, annekteringen av palestinsk mark och byggandet av bosättningar strider mot de internationella lagarna. Dessa verksamheter kan leda till ytterligare ockupation och krig samt en fortsatt förbrytelse mot den humanitära rätten menar Wibeck. Utifrån Genèvekonventionen 1950 (artikel 49) förbjuds en ockupationsmakt att förflytta sina medborgare till de ockuperade områdena. Ockupanten får inte heller förändra något eller transformera de ockuperade områdena i en form av en permanent förändring. I så fall ska dessa förändringar gynna den lokala befolkningen eller att den militära erövringen sker i en avgränsad tid.⁴¹

Hussein 2003 påpekar att ockupationen från början framställdes som en human ockupation. Israel skulle med andra ord inte lägga sig i palestiniernas inre angelägenheter och inte heller fortsättningsvis utöva fullständig kontroll. Detta skulle dock visa sig inte stämma, hävdar

³⁸ Michael B. Oren 1999, *Did Israel Want the Six Day War?* <http://azure.org.il/include/print.php?id=313> (Hämtad 26-02-2018)

³⁹ Matts Mattsson, s.108–109.

⁴⁰ Matts Mattsson, s.110–111:

⁴¹ Sören Wibeck, s.346.

Hussein och kan peka på den långvariga ockupationen, annekteringen av palestinska områden samt etablerandet av nya bosättningar.⁴²

Genom en allians som etablerades av Likudpartiet med liberalerna och ”rörelsen för ett större Israel”, kom de till makten under 70-talet⁴³. Efter att Likudpartiet kommit till makten 1977 infördes ”World Zionist Organization Settlements Division”, en plan som syftade till projektbyggen av fler bosättningar på Västbanken. Denna plan gynnade regeringens målsättningar beträffande expansionspolitiken, särskild på de palestinska områdena. Alltså byggandet av fler bosättningar i en form av ”Communities”, som tillkom och motiverades av säkerhetsfrågor samt demografiska förutsättningar.⁴⁴

Ariel Sharon (premiärminister 2001–2006). Ariel Sharon placerade Israels säkerhet och suveränitet i centrum. Med det som utgångspunkt menar författaren Elisha Efrat 2006 att Sharon arbetade fram en plan som innefattade avgränsningar av områden genom annektering.⁴⁵ Betydelsefulla områden tätt befolkade av palestinier som innebar hot mot Israels säkerhet avvärdades bland annat med olika former av isolering. I sådana områden inrättade regeringen bosättningar med syfte att underlätta för den israeliska expansionen på de palestinska områdena framöver. Planen genomfördes bland annat på de västra sluttningarna av Västbanken och Norra Jerusalem.

Författaren lyfter dessutom fram de ideologiska motiven till bosättningsverksamheten samt att den motiveras av Israels två mest inflytelserika politiska partierna. Arbetarpartiet från ena sidan med dess sekulära samt socialistiska ställning, och Likudpartiet med dess religiösa och nationalistiska inflytande. Partierna hade olika strategier. Arbetarpartiet la den större tyngden på försvarsstrategin samt utvidgandet av gränserna med hänvisning till säkerhet och var restriktiva till bosättningsprojektet i bland annat tätbefolkade områden. Likudpartiet betonade den ”territoriella ideologin” och satte ”Stor-Israel” i centrum. Med det som utgångspunkt betonade Likudpartiet rätten för judarna att bosätta sig i de palestinska områdena. Partiet hänvisade också till rätten till det historiska, religiösa och nationalistiska bevekelsegrunder.⁴⁶

⁴² Ahmad Hussein, s.96.

⁴³ Sune Person. Likud, 2016.

Tillgänglig: <http://www.ne.se/uppslagsverk/encyklopedi/l%C3%A5ng/likud> (hämtad 24-02-2018)

⁴⁴ Efrat Elisha, s.27.

⁴⁵ Efrat Elisha, s. 28–27.

⁴⁶ Elisha Efrat, s.27–29.

Annektering som ägde i Västbanken och Östra Jerusalem samt byggandet av bosättningar menar Ilan Pappé 2006 har motiverats av olika israeliska politiska partierna. Både sekulära och religiösa grupper betonade återkomsten till Israel.⁴⁷

Pappé lyfter dessutom fram två bakomliggande motiv till byggandet av bosättningar. Dessa motiv förkroppsligades av två inflytelserika personer. Den första var Yigal Alon, vilken som tidigare har nämnts i uppsatsen, ansågs vara krigshjälte i Israel under kriget 1948. Alon lade fram en motion som baserade sig på en geografisk och judisk delning av Västbanken och andra palestinska områden. Byggandet av bosättningar ansågs vara ett led i strävandet för Israels suveränitet, genom en fullständig militär kontroll som sträckte sig från Jordanfloden till medelhavet. Den andra personen var rabbinen Zvi Yehuda Kook. Enligt Pappé anses rabbinen vara den andliga inspiratören för bosättningsrörelsen. Yehuda hävdade att Västbanken och Gazaremsan som två heliga platser för landet Israel, och därför skulle dessa områden inte vara utanför Israels suveränitet.⁴⁸

Hadashpartiet förespråkar evakuering av bosättningarna och upphörandet av ockupationen är en av Hadash grundläggande principer. Hadashpartiet skapades som en gren av det israeliska kommunistiska partiet Maki och blev ett av de inflytelserika partierna i Israel, i synnerhet när det gällde partiets strävan efter enandet av judar och araber. Inför Osloavtalet hade Hadash stöttat endast en regering, nämligen den Yitzhak Rabin ledde som premiärminister under perioden 1992–1995. Under samma tid erkändes PLO som det palestinska folkets representant. Hadashpartiet bidrog till förhandlingarna mellan dessa aktörer och understödde överenskommelsen. Hadash lyckades även få igenom andra reformer motverkade diskriminering av palestinier i Israel. Idag är Hadashpartiet i allians med bland annat Join Arabs List, Balad och Tal. Dessa utgör idag den viktigaste oppositionen mot diskriminering, ockupation och annektering. Grupperna omfattas både av palestinier samt judar.⁴⁹

Enligt Matts Mattsson kan Israels expansion kategoriseras i tre olika steg. Här menas att proklameringen av Israels självständighet uppkom ensidigt. Det vill säga David Ben-Gurion (Israels första Premiärminister och ledare för arbetapartiet) inväntade varken Storbritannien eller FN:s godkännande, här delningen av landet genom resolutionen 181 innefattade en delningsplan för en israelisk stat respektive arabisk. Här menar författaren Israel trots FN:s

⁴⁷ Ilan Pappé, s.198.

⁴⁸ Ilan Pappé, s.198–200.

⁴⁹ Hadash partiet. Hadash our Story <http://hadash.org.il/english/> (hämtad 24-02-2018)

resolutioner påbörjade utvidgandet av landets gränser redan i samband med landets självständighetsförklaring.⁵⁰

Expansionens första steg var att inleda ett självständighetskrig som syftade till en expansion av landet, påtvingad migration, annektering av ytterligare palestinsk mark, alltså utvidgandet av Israel med 40 % mer landyta än vad som hade bestämts enligt FN:s delningsplan. Som reaktion från FN antogs resolution 194 år 1948.

Andra steget blev Sexdagarskriget vilket ledde till Israels kontroll över nya stora landområden och som gav upphov till 325 000 nya palestinska flyktingar. FN:s reaktion kom genom resolution 242 som avsåg att stoppa den israeliska ockupationen samt hitta en lösning på den palestinska flyktingfrågan.

Det tredje steget påbörjades genom bekräftandet av Israels expansion, särskilt efter 1967. Sedan 1967 har Israels expansion grundat sig på följande punkter: Bosättningsverksamheten tillsammans med statligt stöd för bosättarna, kontroll över både Västbanken och Östra Jerusalem, muren som byggdes 2002 på palestinska gränser vilket dessutom lett till byggande av fler bosättningar.⁵¹

Författaren Jad Isaac utgår från termen ”state land” och påpekar att den israeliska ockupationen beräknas omfatta 41 % av Västbanken. Med detta relaterar han dessutom till tre olika huvudperioder. Den första var pre-ockupationen då den judiska dåvarande regeringen identifierade ca 635 000 km² (11,2 %) av Västbanken som statlig mark till Israel. Det andra var efter 1967-kriget där Israel deklarerade annektering av ytterligare ca 844 000 km² (14,9 %) vilket fortsatte ända till 1979. Den sista perioden omfattades genom byggandet av separationsbarriären, förbi-kopplingsvägar, säkerhetszoner och militära utgångsområden. Det sistnämnda beräknades yttermera ca 666 000 km² (11,7 %).⁵² (se bild nedan)

⁵⁰ Matts Mattsson S.61-62.

⁵¹ Matts Mattsson S.62-63.

⁵² Jad Isaac 2017, *Jewish Settlements in the Israeli Occupied State of Palestine: Undermining Authentic Resolution of the Israeli-Palestinian Conflict*, Palestine-Israel Journal of Politics, Economics & Culture. 2017, Vol. 22 Issue 2/3, p85-91. 7p.
Tillgänglighet: <http://eds.a.ebscohost.com/eds/pdfviewer/pdfviewer?vid=3&sid=741cfff0-c944-4708-96f9-f06a516bedd0%40sessionmgr4007> S.88

Bild från den amerikanska tidskriften thetower.org.⁵³

Den påtvingande migrationen

Både William L. Cleveland 2016 och Ilan Pappé hävdar att sexdagarskriget skapade en ny våg av migration. En kort tid efter sexdagarskriget tog Jordanien emot 300 000 nya flyktingar från både Västbanken och Gazaremsan⁵⁴. Mot slutet av sexdagarskriget 1967 utformades alltså en ny geo-politisk situation. Israel påbörjade en ny ockupation och annektering av palestinsk mark vilket resulterade i ytterligare palestinsk migration. Migrationen uppstod enligt Ilan Pappé på två olika sätt. Dels genom att palestinerna flydde på grund av Israels nya militära våldshandlingar på de ockuperade områdena, dels genom utvisningspolitik och påtvingad migration samt förflyttningen av de judiska invånarna intill de ockuperade områdena. Migrationen av palestinerna som uppstod efter sexdagarskriget var däremot i en lägre grad jämfört med det demografiska skiftet som ägde rum 1948.⁵⁵

År 1972 registrerades 1.5 miljoner palestinska flyktingar. 650 000 av dessa levde i 13 olika flyktingkamper, i Palestina, Jordanien, Syrien och Libanon. År 1982 ökade antalet flyktingar

⁵³ Thetower.org. Shany Mor. *The Mendacious Maps of Palestinian "Loss"*, Publicerad 17-01-2015

Tillgänglighet: <http://www.thetower.org/article/the-mendacious-maps-of-palestinian-loss/> (Hämtad 17-06-2018)

⁵⁴ William L. Cleveland 2016, *A History of the modern Middle East*, 6:e upplagan S.323.

⁵⁵ Ilan Pappé, s. 188.

till två miljoner. Därför antog FN resolution 194 hävdar Pappé, vilket innefattade återvändningen och omflyttningen till sina hem men Israel motsatte sig resolutionen.

UNRWA tillsammans med världsländernas policy förändrades gentemot de palestinska flyktinglägren. Detta kunde enligt Pappé relateras till organisationens och ländernas tillstånd präglade av både ekonomiska och sociala svårigheter. UNRWA:s budget var otillräcklig för att stödja de palestinska flyktingarna. Bidragen omfattade med 13 dollar per person om året. Detta medförde en humanitär katastrof, samt att palestinerna kvarlevde med 1500 kalorier om dagen. FN bidrog dessutom med fyra dollar om året för vård och ytterligare 12 dollar per person för utbildning.⁵⁶

Tom Segev menar att i takt med Israels erövring av de regionala samt lokala områdena strax efter sexdagarskriget, blev människorna i Israel överraskade av vad landet kunde uppnå. Men å andra sidan påpekar författaren utifrån en artikel i den israeliska dagstidningen Ha'Aretz skriven av Amos Elon redan en vecka efter krigets förlopp att det fanns en moralisk skyldighet gentemot palestinerna: "because the road to Israel's independence was paved on the backs of these people, and they paid, with their bodies, their property, and their future, for the pogroms in the Ukraine and the Nazi gas chambers".⁵⁷

Ben-Gurion argumenterade i december 1967 för att palestinerna lämnade landet utan en påtvingad policy från Israel sida. Här menar författaren att detta inte stämmer i och med att Israel redan två månader efter självständigheten påbörjade sin utvisningspolitik, vilket dessutom upprepade sig igen efter Sexdagarskriget.⁵⁸

Författaren Elia Zureik 2002 påpekar däremot att de olika israeliska regeringarna från början av 1950-talet till 1990 talet, har angett tolv olika förslag till en lösning på flyktingsfenomenet. Fram till 1967 fokuserade dessa planer på ett återställande av de palestinska flyktinglägren i de arabiska länderna.

Efter ockupationen av Västbanken och Gazaremsan 1967 ändrade Israel sitt fokus från de angränsade staterna till de ockuperade territorierna. Här menar författaren Elia Zureik 2002 att ett antal planer förbereddes för att repatriera de palestinska flyktingarna som befann sig på

⁵⁶ Ilan Pappé, s.189.

⁵⁷ Tom Segev 2007, *The June 1967 War and the Palestinian Refugee Problem*, Journal of Palestine Studies, Vol. 36, No. 3 (Spring 2007), pp. 6-22, University of California Press on behalf of the Institute for Palestine Studies Tillgänglighet: <http://www.jstor.org/stable/10.1525/jps.2007.36.3.6> , s.7-8 (hämtad 22-02-2018)

⁵⁸ Tom Segev, 2007.

dessa territorier i flyktingläger genom att omvandla dem till bostäder istället. Författaren menar dock att mycket litet av dessa planer har genomförts i praktiken.⁵⁹

I den statliga källan Säkerhetspolitiken påpekas det att antalet palestinska flyktingarna idag har ökat till över fyra miljoner. Dessa flyktingläger finns dessutom på palestinska områden, där de största finns i Gazaremsan medan en tredjedel av dem återfinns på Västbanken. I regionen finns dessutom flera flyktingläger, som till exempel i Jordanien uppemot där 2 miljoner flyktingar lever. Israel vägrar erkänna flyktingarnas rätt till återvändande till hemlandet.

Bosättningar, separationsbarriären och palestiniernas närvaro

Palestinierna fick stå inför tre kombinerade processer av dominans och underordning påpekar författaren Walid Salem. Det första är ockupationen som omfattades av många dödsoffer, arresteringar och invadering. Det andra är ett system av diskriminering som relaterades främst till bosättarna på bekostnad av palestinierna.

Det tredje är tillväxten av bosättningar och annektering av palestinsk mark. En gemensam nämnare mellan dessa tre processer är bosättarna menar författaren Walid Salem, eftersom de får både beskydd av militären samt lagstiftningar som befrämjar deras närvaro på palestinsk mark. Här understryker författaren att “[...] a typical settler colonial project can be identified with Israel representing the mother state and the colonial settlements as its daughter”.⁶⁰

I Säkerhetspolitiken.se beskrivs resultatet av Sexdagarskriget som en tragedi för palestinierna. Här avses att de sista resterna av det historiska Palestina har fallit i israelernas händer. År 1977 kommer Likudpartiet till makten för första gången. Likudpartiet förespråkade en alltmer omfattande annektering av palestinsk mark vilket också bidrog till att de stora bosättningsområdena som idag finns på Västbanken blev verklighet.⁶¹

Efter kriget 1967 blev byggandet av bosättningarna det centrala elementet i den israeliska strategin. Här menas att den sionistisk-israeliska bosättningspolitiken alltid motarbetats av

⁵⁹ Elia Zureik, 2002. *The Palestinian Refugee Problem: Conflicting Interpretations*, Global Dialogue; sommar 2002. Vol Issue 3, p1-12, 12p. S.3-4

Tillgänglighet: <http://eds.b.ebscohost.com/eds/pdf/pdfviewer/pdfviewer?vid=5&sid=740a28a2-dd17-444e-bf4c-a51ccc0b99fb%40sessionmgr103>

⁶⁰ Salem, Walid, Juli 2017. *Apartheid, Settler Colonialism and the Palestinian State 50 Years On*, Palestine-Israel Journal of Politics, Economic & Culture. P.112–118.

Tillgänglig:

<http://eds.a.ebscohost.com.ludwig.lub.lu.se/eds/detail/detail?vid=0&sid=f1c70798-2cfd-4e4e-ab69-546b18eae8e0%40sessionmgr4006&bdata=JnNpdGU9ZWRzLWxpdmUmc2NvcGU9c2l0ZQ%3d%3d#AN=124449964&db=bth>

⁶¹ Säkerhetspolitiken.se, Statligkälla.

Tillgänglighet: <http://www.sakerhetspolitik.se/Konflikter/Israel-Palestina/Fordjupning/> (Hämtad 08-02-2018)

både de arabiska och palestinska aktörerna i och med att har varit om att detta var en judisk strategi att tillskansa sig kontroll över palestinsk mark. Detta kunde dock inte förhindra Israels främjande av att bygga bosättningar i och med att bygget fortsätter öka stort.⁶²

Näratill dessa verksamheter fanns även militära baser och förläggningar. Bosättningarna är ihopkedjade med varandra som ett nätverk vilka rör sig genom trafikleda vägar på grund av säkerhetsfrågor. Här förhindras palestinierna att använda sig av dessa vägar. Bosättningarna på dem ockuperade områdena utformar sig i "Communities" (samhällen). FN:s humanitära kontor väljer att kategorisera dessa "Communities" i två olika delar. Första delen är "Built-up" areas" vilket innefattar ett urbant område som innefattar av shoppingcentrum och skolor. Andra delen är "Outer limits perimeter", vilka utgör de yttre gränserna av bosättningarna. De yttre gränserna omfattas av säkerhetsvägar, murar, industriella infrastrukturer vilket ger möjlighet till att erhålla ström, vatten och andra nödvändiga tjänster.⁶³

Från 1967 fram till 1977 ansågs de ockuperade områdena av Israel som "områden administrerade av Israel" fram till dess att en "territoriell kompromiss" kom till stånd beroende på hur samarbetet utvecklades med Jordanien. Under samma tid satte Israel igång med bosättningsprojektet i östra Jerusalem sedan 1967. Hebron, Gush Etzion och Jordan-dalen sedan 1968. Gaza från 1970 och runt Nablus mellan åren 1974 och 1975. Syftet med projektet var att Israels bosättningsverksamhet och annektering av palestinsk mark skulle kunna omforma de framtida divisionerna gällande territorierna.⁶⁴

Rachelle Marshall hävdar i en artikel med rubriken, "Israeli Settlements Come At High Price", att det i dagsläget finns över 600 000 bosättare i Västbanken. Dessa bosättningar finns från östra Jerusalem till Jordandalen och är sammankopplade med varandra som ett slags nätverk genom säkerhetsvägarna. Bosättarnas områden, vatten och låga hyresavgifter ekonomiskt understöds genom israeliska och amerikanska bidrag, inklusive 229 millioner USD från amerikanska donatorer. Utöver det är skydd från den israeliska militären tillgängligt som dessutom får fyra miljarder dollar per år i en form av stöd från USA.⁶⁵

⁶² Michael Schulz, Sune Persson, Nationalencyklopedin, *judiska bosättningar*.
<http://www.ne.se/uppslagsverk/encyklopedi/lång/judiska-bosattningar> (hämtad 28-02-2018)

⁶³ En vetenskaplig avhandling av FN:s Humanitära kontor S.9-13
https://www.ochaopt.org/documents/thehumanitarianimpactofisraeliinfracturethewestbank_full.pdf

⁶⁴ Walid Salem 2017, s. 114.

⁶⁵ Rachelle Marchall mars/april 2016. *Israeli Settlements Come at a High Price*, Washington Report on Middle East Affairs. Vol. 35 Issue 2, p8-10. 3p.

Israels geopolitik på de palestinska områdena omfattades inte bara genom utvidgandet av bosättningsprojektet. Utan även genom ett nytt fenomen som tillkallas för utposter. Eskalerandet av utpostsbygget kom i tid med Ariel Sharons kommande till makt. Precis innan dess, år 1998 uttalade Sharon följande: "Everybody has to move, run and grab as many hilltops as they can to enlarge the settlements because everything we don't grab will go to them".⁶⁶ Med detta menar författaren att 232 utposter byggdes och kom att täcka hela västbanken. Dessa utposter placerades strategiskt på så sätt skapa länkar mellan de östra och västra segregationszonerna.

Vidare skapade Israel ett nätverk mellan alla bosättningar genom enskilda vägar och som dessutom blev anslutna till Israels Huvudvägar bortom gröna linjen. Här menar författaren Jad Isaac 2017 att vägarna är 939 km långa runt om Västbanken. Dessutom barriärmuren eller som Israel kallar för "säkerhetsbarriären". Muren är 771 km lång vilket även isolerar 12,9 % (773 km²) områden från Västbanken.⁶⁷

Dessutom påpekar Ahmad Hussein 2003 att Israel såg till att bosättningarna blev högt placerade på bergstopparna. Sådana placeringar har ett strategiskt syfte på de palestinska territorierna, fortsatt kontroll, övervakning och beskydd (se bild nedan). Huvudorsaken för sådana placeringar relaterar författaren till Israels motiv att "judifiera" områdena som ockuperades under sexdagarskriget. Med detta menar författaren att till en början började en ockupation, därefter en militäranläggning och sedan transformerades dessa militära anläggningar gradvis till bosättningar tillsammans med annektering av fler palestinsk mark.⁶⁸

Tillgänglig:<http://eds.b.ebscohost.com/eds/detail/detail?sid=04670d55-e930-4ddb-b5e1-63079ea28086%40sessionmgr103&vid=4&hid=113&bdata=JnNpdGU9ZWRzLWxpdmUmc2NvcGU9c2l0ZQ>

⁶⁶ Jad Isaac, s. 87

⁶⁷ Jad Isaac, s. 87-88.

⁶⁸ Ahmad Hussein, s. 95.

En israelisk bosättning. Bild från BBC.⁶⁹

Den israeliska dåvarande regeringen kunde redan efter Sexdagarskriget genom påtryckningar och våld använda fram utvisningspolitik vilket underlättade flera aktioner på de palestinska områdena påpekar Ilan Pappé 2004. En följd blev Israels ``Pilot Project`` som lanserades 1968. Projektets huvudpunkt var bygget av fler bosättningar på de ockuperade områdena.⁷⁰ Här menar Ahmed Hussein 2003 dessutom att i och med att Israel utsatte många palestinier som befann sig i de ockuperade områdena för våld och brutalitet, underlättade detta vägen för sina projekt på de palestinska områdena främst bosättningsverksamheten.⁷¹

Andra metoder från Israels sida gentemot palestinerna, särskild de som befann sig i de ockuperade territorierna, kunde därmed relateras till palestinernas högre födseltal, vilket skulle kunna förhindra Israels strategier i dessa områden. Här utgår Sören Wibeck 2010 via israelisk statistik från 2006 enbart från Jerusalems Invånare. Statistiken uppgav antal judar respektive palestinier i den ockuperade östra delen av Jerusalem. Antalet palestinier ökar snabbare än de israeliska invånarna med många procent i mellan. Av det påstår författaren att Israels nya strategi för att minska antalet palestinier och öka antalet judar utgår från fem olika metoder: isolerandet av Östra Jerusalem från Västbanken, Behandla palestinier och judar olika vad gäller

⁶⁹ News.bbc.co.uk. Martin Asser. *An Israeli settlement in close-up*. (Uppdaterad 22-09-2009)

Tillgänglig: http://news.bbc.co.uk/2/hi/middle_east/8268543.stm#blq-main (Hämtad 19-06-2018)

⁷⁰ Ilan Pappé, s. 194.

⁷¹ Ahmad Hussein, s. 96.

köpande av mark och byggande, rivning av hus och återkalla medborgskap för palestinierna som varit utomlands mer än sju år. Dessutom fördelade Israel budgeten ojämnt mellan den östra respektive västra delen av Jerusalem. Det uppstod stort missnöje särskild bland palestinierna som bodde i den östra delen.⁷²

Grundaren för "Women for Palestine" i Australien, Sonja Karkar, lägger både ockupationen och bosättningsverksamheten i centrum som ett hinder för utvecklandet av den ekonomiska, sociala och politiska stabiliteten i Palestina. PLO (palestinska frigörelseorganisationen skapades av Yassir Arafat 1969), trots att organisationen fick ett erkännande som den representativa rörelsen för den palestinska befolkningen efter Osloavtalet, försökte Israel att ersätta organisationen med en ny ledning. Således menar författaren det bakomliggande syftet var delvis att begränsa den palestinska kontrollen över sina egna områden och angelägenheter. Dessutom att det underlättade för staten Israel att uppnå en fullständig militärkontroll och främja sin säkerhet. Den lokala reaktionen gentemot Israels agerande på de palestinska områdena utformades genom ett uppror (första Intifadan 1987) gentemot ockupationen och bosättarna. Upproret omfattades av kedjademonstrationer över hela Västbanken och Gazaremsan. Genom självständiga politiska rörelser och en ung generation av palestinier inleddes upproret med slagord, stenkastning och politiska aktivism. Det blev alltså resultatet av den långvariga ockupationen, bosättningarna, annekteringarna och brutaliteten hävdar Karkar. Här gav den dåvarande premiärminister Yitzhak Rabin ordern till de israeliska soldaterna att bokstavligen bryta demonstranternas ben. Upproret varade i fyra år vilket resulterade i dödandet av tusentals palestinier och betydligt att fler skadades.⁷³

När Yitzhak Rabin tillträdde makten år 1992 försökte han sätta stopp för nya bosättnings samhällen att byggas i både Västbanken och Gazaremsan, men dock inte i östra Jerusalem. Lena Höglund från Globe.se menar att de bosättnings samhällen som redan fanns fortsatte att expandera obehindrat. Efter mordet på Yitzhak Rabin 1995 trädde Likudpartiet till makten. Handlingarna på de palestinska territorierna ökade i hög grad. Det vill säga annekteringar av palestinsk mark och byggande av nya bosättningar. Dessutom ökade stödet till bosättarna efter Benjamin Netanyahus makttillträde.⁷⁴

⁷² Sören Wibeck, s.346-348

⁷³ Sonja Karkar 2007, *The first intifada 20 years later*, tillgänglighet: <http://electronicintifada.net/first-intifada-20-years-later/7251> (hämtad 27-02-2018)

⁷⁴ Lena Höglund 2014, *Bosättningspolitiken*, Tillgänglighet: <https://www.landguiden.se/Lander/Asien/Israel/Aktuell-politik/bosattningpolitiken>

Även Lena Höglund och Sören Wibeck understryker betydelsen av det ökade stödet till bosättarna under Sharons tid vid makten. Ariel Sharons policy från början var en total evakuering av bosättningarna skulle ske, främst bosättningarna som fanns i Gazaremsan och på längre sikt bosättningarna som finns i Västbanken. Här menas att Israel skulle utöka sin säkerhet för den judiska befolkningen om bosättarna drar sig tillbaka. I praktiken var det annorlunda menar Sören Wibeck. Till en början evakuerades bosättningarna som fanns i Gazaremsan, det vill säga 22 bosättningar med 7500 invånare tillsammans fyra bosättningssamhällen som befann sig i Norra Jerusalem. Samtidigt med evakueringsprocessen valde Sharon fem strategiska bosättningssamhällen som skulle finnas kvar. I dessa fem samhällen beräknas finnas 40 % bosättare av de totala bosättningarna i de palestinska områdena. Andra metoder från Ariel Sharon var att öka antal bosättare i de valda bosättningarna. Detta skedde genom utvidgandet av gränserna på dessa bosättningssamhällen, alltså genom annektering av fler palestinsk mark som var i närheten till dessa bosättningssamhällen och byggande av fler bosättningar. Med detta menade Sharon att dessa annekterade områden inte skulle bli lika kontroversiella när nya helt bosättningssamhällen byggdes på enskild palestinsk mark.⁷⁵

Trots evakueringen av bosättningarna i Gazaremsan har andra former av handlingar ägt rum i området. Författaren Jan Erik påpekar här sedan Israels utrymning av militärer och bosättare i Gazaområdet kontrollerades Gaza enda sen dess genom en illegal blockering som begränsade importen av varor i alla former på så sätt kunna kontrollera smugglandet av vapen in till området. Handlingssättet däremot drabbade den lokala befolkningen eftersom matvaror och andra livsnödvändiga varor begränsades i stort. Israels strävade efter att skaffa kontroll över Gazaremsan genom att skapa ett socioekonomiskt kaos.⁷⁶

I samband med Ariel Sharons starka närvaro i den politiska scenen i Israel eskalerade Palestina-Israel konflikten till en högre nivå i och med att mycket av det som utlovades till palestinierna i Osloavtalet 1993 inte hade uppfyllts. Ariel Sharons nya politik inom ramen för bosättningar och barriärmuren orsakade nya stridigheter mellan den israeliska dåvarande regeringen/bosättarna och palestinska rörelser, främst Hamas. Resultatet blev ett angrep från Israels arme mot Gazaremsan och Västbanken. Nya företeelser börja uppkomma, bland annat förändringar i områdena genom försvårandet av den fria rörligheten av palestinierna både i de

⁷⁵ Landguiden.se. Lena Höglund och Sören Wibeck, s. 348.

⁷⁶ Jan Erik. *Osloavtalets era är över*, (Publicerad 23-03-2015)

Tillgänglighet: <http://www.fria.nu/artikel/117113> (Hämtad 27-02-2018)

palestinska områdena samt färden till och från de regionala områdena. Ett annat fenomen blev ett flertal check Points utspridda med vägspärrar och separationsbarriären som separerade Jerusalem och Västbanken från varandra. Det sistnämnda höjde i sin tur konflikten en högre nivå. Muren har likaså dömts internationellt av FN och domstolen i Haag.⁷⁷

Separationsbarriären relaterades av Sharon till året 1993 då Israel separerade Gazaremsan från Västbanken av säkerhetsskäl. Men å andra sidan menade Israels dåvarande regering att muren skulle enligt vad planerades från början inte byggas innanför de palestinska gränserna. I samband med Ariel Sharon makttillträde, hölls byggandet av muren på ett mycket effektivare sätt. Ariel Sharon strävade efter att överskrida de palestinska gränserna genom att tillåta nya bosättningar således blir dessa bosättningar mer trovärdiga som legala verksamheter.

År 2005 utvidgade den israeliska dåvarande regeringen barriärmuren genom en annektering av fler palestinska mark på ca 9 %. Enligt vad planerades skulle barriären bli 760 km lång sträcka. Idag påstås att byggandet av muren har avstannat sedan 2007, men å andra sidan finns 87 % av murbygget på palestinsk mark. Här menar dåvarande chefen för säkerhetstjänsten att det inte längre finns säkerhetsmässiga skäl att fortsätta byggandet.⁷⁸

2015–2018: Den nya situationen i Jerusalem efter Donald Trumps makttillträde

Under ockupationen år 1967 av Västbanken, Gazaremsan och Östra Jerusalem, påbörjade Israels dåvarande regering att expandera sina områden under israelisk administration i Västra Jerusalem. Detta uppstod först genom annekteringen av Östra Jerusalem där Israels dåvarande regering lyckades ta kontroll och mark som tillhörde 28 palestinska byar som fanns runt om Östra delen av Jerusalem.

Enligt Adnan Abdelrazek var syftet med annekteringen av områdena som fanns runt om Östra Jerusalem att expandera och befästa det israeliska greppet om staden på lång sikt med strävan att transformera den till det judiska folkets huvudstad. Redan då fanns mer än 300 000 palestinier både i Östra Jerusalem och runt om staden. Dessa palestinier ansågs av Israels dåvarande regering vara under israelisk kontroll i och med att de separerades från Västbanken och de socioekonomiska aktiviteter där. Palestinierna i Jerusalem blev dessutom inte fullt ut accepterade av de landsmän som hamnade under ockupation.⁷⁹

⁷⁷ Globalis.se, Uppsala conflict Institution, *Palestina* (Publicerad 27-01-2016).

Tillgänglighet: <http://www.globalis.se/Konflikter/Palestina> (Hämtad 27-02-2018)

⁷⁸ Landguiden.se, Lena Höglund.

⁷⁹ Abdelrazek, Adnan. 2017. *Occupied East Jerusalem: A Continuous Colonial Scheme*. *Palestine-Israel Journal Of Politics, Economics & Culture* 22, no. 2/3: 126-132. Business Source Complete, s. 126-127.

Med hjälp av demografiska och geografiska strategier påbörjades bosättningsverksamheterna genom två kedjor. Den första var en inre kedja runt om Jerusalem som omfattades av bosättningar, murar och säkerhetsvägar. Den inre delen innefattade att skapa en judisk närvaro både runt och inuti i gamla staden i Östra Jerusalem.⁸⁰

I Globalis.se framhålls att Israel under de senaste åren har påbörjat en ny policy som går ut på att förbjuda palestinierna av att komma in i Östra Jerusalem särskilt Al-aqsa området. Detta har medfört en starkare israelisk kontroll av området.

Efter Yasir Arafats död (2004) valdes Mahmoud Abbas till Palestinas nya president. Abbas ägnade sin tid åt att ändra omvärldens inställning gentemot Israels ockupation samt skapandet av en palestinsk stat. Mahmoud Abbas bestämde sig att ansöka medlemskap hos FN:s säkerhetsråd. Detta relaterades främst till Israels fortsatta påtryckningar och ockupationen samt Israels militära angrepp som ökat med tiden. Detta motbeviljades både av USA och Israel. Abbas eftersträvade att det internationella samfundet skulle erkänna Palestina som stat. Samtidigt ansökte Palestina i FN:s generalförsamling om att uppnå observatörsområde som status till observatörsstat vilket godkändes år 2012. I början av 2015 har 136 stater i världen erkänt Palestina som stat vilket utgör ca 70 % av FN:s medlemmar. Dessutom har Sverige med några andra länder erkänt Palestina som en suverän stat vilket har ogillats starkt av Israel, USA och även av delar av den svenska opinionen.

Med detta menade PLO att de är villiga till fredsförhandlingar ifall USA och Israel erkänner Palestina som en egenstat. Redan en månad från FN:s medlemmar om erkännandet av Palestina, blev Palestina medlem i den internationella domstolen då domstolen tog emot de första bevisen i förhållande till Israels krigsbrott mot Palestina på ockuperandet av områdena samt överflyttandet av sina egna medborgare med avseende på bosättningsverksamheterna.⁸¹

Trots det internationella stödet för Palestina hävdar författaren Watts 2011, särskilt vad gäller bosättningsdilemmat, att USA är huvudnyckel för lösandet av problematiken. Det påstås att det

Tillgänglig:

<http://ludwig.lub.lu.se/login?url=http://search.ebscohost.com/ludwig.lub.lu.se/login.aspx?direct=true&db=bth&AN=124449966&site=eds-live&scope=site> (Hämtad 20-06-2018).

⁸⁰ Abdelrazek, Adnan 2017 S. 129

⁸¹ Svenska FN: förbundet, Uppsala conflict, Institution 2018. Palestina
<http://www.globalis.se/Konflikter/Palestina> (Hämtad 28-02-2018)

internationella samfundet inte kan förändra situationen utan en medverkan från USA. Det vill säga USA är den avgörande aktören för lösandet av konflikten.⁸²

En ny administration med i USA med Donald Trump som president tillträdde 2017 och därmed också en ny policy vad gäller Palestina-Israel konflikten. Redan en kort tid efter Donald Trump's tillträde uttalade han för allmänheten att USA officiellt erkänner Jerusalem som Israels huvudstad och med detta ordnade han att förflytta den amerikanska ambassaden från Tel Aviv till Jerusalem. Här menar författaren Ziad AbuZayyad 2018 att Trumps inställning måste motarbetas eftersom den omöjliggör en lösning på Palestina-Israelkonflikten. Trump saknar både internationell legitimitet och juridiskt stöd för att avgöra Jerusalems framtida öde, hävdar han. Flera resolutioner har antagits som motsätter sig Israels agerande. Inledningsvis resolution 181 (delningsplanen) som antogs genom FN:s Generalförsamling år 1947. Dessutom antogs ett stort antal andra resolutioner via Säkerhetsrådet främst vad gäller ockupationen efter 1967. Viktiga delar av dessa resolutioner förklarar tydligt att östra Jerusalem är att betrakta som ockuperat område. Detta har upprepade gånger understrukits av Säkerhetsrådet:

[...] that all legislative and administrative measures and actions taken by Israel, including expropriation of land and properties thereon, which tend to change the legal status of Jerusalem, are invalid and cannot change that status." Israel was urgently called upon "to rescind all such measures already taken and to desist forthwith from taking any further action which tends to change the status of Jerusalem."⁸³

Trots innehållet i deklARATIONERNA ovan framhåller Trump att Jerusalem ska betraktas som Israels huvudstad:

[My] announcement today marks the beginning of a new approach to conflict between Israel and the Palestinians. In 1995, Congress adopted the Jerusalem Embassy Act, urging the federal government to relocate the American embassy to Jerusalem and to recognize that that city—and so importantly—is Israel's capital. This act passed Congress by an overwhelming bipartisan majority, and was reaffirmed by unanimous vote of the Senate only six months ago. Yet for over 20 years, every previous American president has exercised the

⁸² Watts Bianca 2011, *Geneve convention*. Pacific McGeorge Global Business & Development Law Journal. 2011, Vol. 24 Issue 1, p443-472. 30p., S.459, S.472

Tillgänglighet: <http://eds.b.ebscohost.com/eds/detail/detail?vid=6&sid=04670d55-e930-4ddb-b5e163079ea28086%40sessionmgr103&hid=127&bdata=JnNpdGU9ZWRzLWxpdmUmc2NvcGU9c2l0ZQ%3d%3d#AN=hein.journals.tranl24.19&db=edshol>

⁸³ Ziad AbuZayyad 2018, *President Trump's Decision on Jerusalem Lacks International Legitimacy and Strategic Vision*, Palestine-Israel Journal of Politics, Economics & Culture. 2018, Vol. 22/23 Issue 4/1, p4-6. 3p. S.4
Tillgänglighet: <http://eds.b.ebscohost.com/eds/pdfviewer/pdfviewer?vid=5&sid=c5bc0eec-e37d-4dbf-b523-c0c90b0c8568%40sessionmgr104> (Hämtad 01-03-2018)

law's waiver, refusing to move the US embassy to Jerusalem or to recognize Jerusalem as Israel's capital city.⁸⁴

Presidenten Donald Trump menar alltså att detta beslut togs för att främja fredsprocessen, men ännu har han inte visat en strategisk plan för att avsluta den israeliska ockupationen menar författaren. Här påpekas att Trump misslyckades med det ända sedan han nämnde Jerusalem som Israels huvudstad och därmed nämnde han aldrig palestiniernas nationella rätt till Jerusalem.⁸⁵

Trumps beslut har kritiserats av alla arabiska länder och många amerikanska allierade främst Frankrike och Storbritannien tillsammans med fler andra FN medlemmar. FN:s Säkerhetsråd reagerade genom en resolution som antogs gentemot USA:s erkännande av Jerusalem som Israels huvudstad. USA blockerade resolutionen genom vetorätten. Detta var USA:s första veto i Säkerhetsrådet. Här underströk USA:s ambassadör Nikki Haley under omröstningen att anledningen till USA:s blockering av resolutionen var "in defense of American sovereignty and in defense of America's role in the Middle East peace process."⁸⁶

Striden över Jerusalem skapar stora svårigheter och är destruktiv vad gäller utsikterna att skapa en lösning på Palestina-Israel konflikten.⁸⁷

Sammanfattning och slutsats

Israels militära seger över arabstaterna i kriget 1967 omformade den levantinska regionen, särskild de palestinska territorierna. Resultat av kriget gav Israel en legitimitet att utöva ockupation och annektering av palestinsk mark. Efter Israels seger skapades en ny policy och nya strategier. En av dessa var "status quo" strategin som gick ut på att behålla kvar de områdena som har annekterats, först och främst med hänvisning till säkerhetsfrågor. Som första steg annekterade Israel östra Jerusalem. Israels dåvarande regering motiverade annekteringen med att stadsdelen var en del av staten Israel och förnekade existensen av den palestinska befolkningen. Från början lade Israel en stor betoning på säkerheten. Det var enligt

⁸⁴ Tal av Donald Trump 2018-01-01, *Time to Officially Recognize Jerusalem as the Capital of Israel. Vital Speeches of the Day*. Jan2018, Vol. 54 Issue 1, Special section p2-3.

Tillgänglighet: <http://eds.b.ebscohost.com/eds/pdfviewer/pdfviewer?vid=9&sid=c5bc0eec-e37d-4dbf-b523-c0c90b0c8568%40sessionmgr104>

⁸⁵ Ziad AbuZayyad 2018, s.5.

⁸⁶ Washington post, Carol Morello, *U.S. blocks U.N. rejection of Jerusalem recognition*. (Publicerad 17-12-2017)
Tillgänglighet: <http://eds.a.ebscohost.com/eds/detail/detail?vid=2&sid=94f0e4a6-ce79-4196-8671-43b6bac42c30%40sessionmgr4006&bdata=JnNpdGU9ZWRzLWxpdmUmc2NvcGU9c2l0ZQ%3d%3d#AN=wapo.4e683732-e421-11e7-ab50-621fe0588340&db=bwh> (Hämtad 03-05-2018)

⁸⁷ BBC.com, *Jerusalem: US embassy to move by end of 2019 – Pence*. (Publicerad: 22-01-2018)
Tillgänglig: <http://www.bbc.com/news/world-middle-east-42773456> (Hämtad 03-06-2018)

en strategi från Israels sida för att underlätta utvidgandet av sina gränser i samband med byggandet av fler bosättningar. Detta medförde att fler bosättningar byggdes under 1970-talet och att en bosättningsrörelse skapades. När Likudpartiet för första gången kommer till betonas ”Stor-Israel” med hänvisning till judarnas rätt att återkomma till det historiska Israel och i detta sammanhang spelade byggandet av fler bosättningar på de ockuperade områdena en viktig roll.

De två inflytelserika politiska partierna i Israel har motiverat annekteringen samt bosättningsverksamheten på olika sätt. Arbetarpartiet betonade försvarsstrategin genom expansionen av Israel och byggandet av bosättningar, men inte i områden som är tätt befolkade av palestinier. Likudpartiet lade största vikten vid att göra Israel större. Genom nationalistiska och religiösa anspråk kom partiet att bli en av de huvudsakliga drivkrafterna i eskaleringen av bosättningsverksamheten och annekteringen av ytterligare palestinsk mark.

Under Sexdagarskriget flydde ca 300 000 palestinier. Vissa flydde på grund av Israels utvisningspolitik medan andra flydde våldet i de ockuperade områdena. De flydde bland annat till grannländerna och även till Västbanken och Gazaremsan. UNRWA, FN och värdländerna kunde inte bidra tillräckligt med resurser till de palestinska flyktingarna. Särskilt de som befann sig i grannländerna fick utstå svåra umbäranden som ett resultat av de sociala och ekonomiska svårigheter värdländerna befann sig i.

Det som kom att bli det mest problematiska för invånarna i de palestinska områdena blev bosättningsverksamheten, vilket också blev Israels centrala element för att uppnå sina strategier. Idag finns det över 600 000 judiska bosättare på de palestinska områdena. Byggandet av bosättningar underlättades av att annektera många bergstoppar som möjligt och bygga utposter. Dessa fick strategisk placering i koloniseringen av områdena (settler colonialism) vilket underlättade Israels expansion. Bygget av bosättningarna blev också en av orsakerna till första Intifadan som resulterade i våldsamheter och tusentals dödades och skadades. Problematiken höjdes en ny nivå i samband med Ariel Sharons maktillträde 2001 och medförde ytterligare stridigheter mellan palestinerna och Israeler. Detta kunde därmed relateras till bosättningsbyggsamheten. Under denna period påbörjades bygget av barriärmuren som omformade Västbanken på kartan och separerade östra Jerusalem från de palestinska områdena.

FN har antagit en mängd resolutioner som tar avstånd mot Israels agerande på de palestinska områdena. Från början ockuperade Israel områdena med hänvisning till säkerhetsaspekter men

sedan transformerades områdena från militärövertagande till att det byggdes och byggs bosättningar än idag. Ockupationen har fortsatt sedan 1967 och ytterligare annektering av palestinsk mark har genomförts i strid mot internationella överenskommelser och regler. I Haagkonventionen regleras exempelvis ett antal skyldigheter gentemot ockupanten, bland annat ansvar över liv, hälsa, egendom och uppehälle. Ockupanten får inte heller tvångsflytta befolkningen till ett annat land eller att ockupantens befolkning flyttar in. Det samma gäller för annektering av mark eller transformering av de ockuperade områdena.⁸⁸

Ockupationen framställdes inledningsvis också som en ”human occupation” men i praktiken visade det sig annorlunda. Ockupationen och bosättningsverksamheten har kritiserats och förklarats olaglig och kritiserats av såväl enskilda stater som överstatliga organisationer.

⁸⁸ Konvention i Haag den 18:e oktober 1907 ANG. Lagar och bruk i lantkrig.

Tillgänglig: <http://www.humanrights.se/wp-content/uploads/2012/01/Konvention-i-Haag-den-18-oktober-1907.pdf> (Hämtad 18-06-2018)

Bibliografi

Efrat, Elisha 2006, *The West Bank and Gaza Strip: a geography of occupation and disengagement*, Routledge, London.

Farsoun, Samih K. & Zacharia, Chritina E., *Palestine and the Palestinians*, Westview, Boulder, Colo., 1997.

Hussein, Ahmad 2003, *Den välkända konflikten och den eftertraktade freden: en historisk och fördjupad analys av Palestinafrågan*, Ord & visor, Skellefteå.

Mattsson, M. 2017. *Status Quo? En berättelse om ockupation, motstånd och solidaritet i Palestina och Israel*. Göteborg: Daidalos.

Olsson, Henny & Sörensen, Stefan 2012, *Forskningsprocessen kvalitativa och kvantitativa perspektiv*, TPB, Johanneshov.

Pappé, Ilan 2004, *A history of modern Palestine: one land, two peoples*, Cambridge University Press, Cambridge.

Pappé, Ilan, *Den etniska rensningen av Palestina*, Karneval, Stockholm, 2007

Persson, Sune, 2012, *Palestinakonflikten*, 6., [rev.] uppl., Studentlitteratur, Lund.

Wibeck, Sören 2010, *Ett land, två folk Israel-Palestinakonfliktens historia*, TPB, Johanneshov.

William L. Cleveland 2016, *A History of the modern Middle East*, 6: e upplagan.

Vetenskapliga artiklar

Ziad AbuZayyad 2018, "President Trump's Decision on Jerusalem Lacks International Legitimacy and Strategic Vision, *Palestine-Israel*", *Journal of Politics, Economics & Culture*. 2018, Vol. 22/23 Issue 4/1, p4-6. 3p. S.4

Tillgänglighet:

<http://eds.b.ebscohost.com/eds/pdfviewer/pdfviewer?vid=5&sid=c5bc0eec-e37d-4dbf-b523-c0c90b0c8568%40sessionmgr104> (Hämtad 01-03-2018)

Watts Bianca 2011, "Geneve convention". *Pacific McGeorge Global Business & Development Law Journal*. Vol. 24 Issue 1, p443-472. 30p. S.459, S.472

Tillgänglighet:

<http://eds.b.ebscohost.com/eds/detail/detail?vid=6&sid=04670d55-e930-4ddb-b5e163079ea28086%40sessionmgr103&hid=127&bdata=JnNpdGU9ZWRzLWxpdmUmc2NvcGU9c2l0ZQ%3d%3d#AN=hein.journals.tran124.19&db=edshol> (Hämtad 22-02-2018)

Tal av Donald Trump 2018-01-01, Time to Officially Recognize Jerusalem as the Capital of Israel. *Vital Speeches of the Day*. Jan2018, Vol. 54 Issue 1, Special section p2-3. 2p. S.2

Tillgänglighet:

<http://eds.b.ebscohost.com/eds/pdfviewer/pdfviewer?vid=9&sid=c5bc0eec-e37d-4dbf-b523-c0c90b0c8568%40sessionmgr104> (Hämtad 2018-03-01)

Rachelle Marchall mars/april 2016. *Israeli Settlements Come at a High Price*, Washington Report on Middle East Affairs. Vol. 35 Issue 2, p8-10. 3p.

Tillgänglighet:

<http://eds.b.ebscohost.com/eds/detail/detail?sid=04670d55-e930-4ddb-b5e1-63079ea28086%40sessionmgr103&vid=4&hid=113&bdata=JnNpdGU9ZWRzLWxpdmUmc2NvcGU9c2l0ZQ> (Hämtad 05-03-2018)

Jad Isaac 2017, "Jewish Settlements in the Israeli Occupied State of Palestine: Undermining Authentic Resolution of the Israeli-Palestinian Conflict", *Palestine-Israel Journal of Politics, Economics & Culture*. Vol. 22 Issue 2/3, p85-91. 7p.

Tillgänglighet:

<http://eds.a.ebscohost.com/eds/pdfviewer/pdfviewer?vid=3&sid=741cfff0-c944-4708-96f9-f06a516bedd0%40sessionmgr4007> (Hämtad 16-02-2018)

Alon Leil, 2017, "Settlements in the Israeli Occupied State of Palestine: Undermining Authentic Resolution of the Israeli-Palestinian Conflict", Issue 2/3, p85-91. 7p.

Tillgänglighet:

<http://eds.b.ebscohost.com/eds/detail/detail?vid=17&sid=2d5ce311-2052-49ee-a610-154ab9b1d176%40sessionmgr102&bdata=JnNpdGU9ZWRzLWxpdmUmc2NvcGU9c2l0ZQ%3d%3d#db=a9h&AN=124449960> (Hämtad 23-02-2018)

Tom Segev 2007, "The June 1967 War and the Palestinian Refugee Problem", *Journal of Palestine Studies*, Vol. 36, No. 3 (Spring 2007), pp. 6-22, University of California Press on behalf of the Institute for Palestine Studies

Tillgänglighet:

<http://www.jstor.org/stable/10.1525/jps.2007.36.3.6> S.7-8 (Hämtad 22-02-2018)

Elia Zureik, 2002, "The Palestinian Refugee Problem: Conflicting Interpretations", *Global Dialogue*; Summer2002, Vol. 4 Issue 3, p1-12, 12p. S.3-4

Tillgänglighet:

<http://eds.b.ebscohost.com/eds/pdfviewer/pdfviewer?vid=5&sid=740a28a2-dd17-444e-bf4c-a51ccc0b99fb%40sessionmgr103> (Hämtad 19-02-2018)

United Nations - Office for the Coordination of Humanitarian Affairs (OCHA), The humanitarian impact on Palestinians of Israeli settlements and other infrastructure in the West bank, (Jul., 2007): 9-14.

Tillgänglighet

https://www.ochaopt.org/documents/thehumanitarianimpactofisraeliinfrastructurethewestbank_full.pdf (Hämtad 25-04-2018)

Schlager, Edella. 2018. Editorial Note. *Policy Studies Journal* 46, no. 2: 218-221. Political Science Complete, EBSCOhost. (Publicerad 24-05-2018) (Hämtad 18-06-2018).

Tillgänglig:

<http://ludwig.lub.lu.se/login?url=http://search.ebscohost.com/ludwig.lub.lu.se/login.aspx?direct=true&db=poh&AN=129935024&site=eds-live&scope=site>

Jamal, A 2017, 'In the shadow of the 1967 war: Israel and the Palestinians', *British Journal of Middle Eastern Studies*, vol. 44, no. 4, pp. 529-544

Tillgänglig:

<http://ludwig.lub.lu.se/login?url=http://search.ebscohost.com/login.aspx?direct=true&db=a9h&AN=125095299&site=eds-live&scope=site>

Barker, Adam J. "Locating Settler Colonialism." *Journal of Colonialism and Colonial History*, vol. 13 no. 3, 2012. Project MUSE,

Tillgänglighet: <http://muse.jhu.edu/article/491173>

Abdelrazek, Adnan. 2017. Occupied East Jerusalem: A Continuous Colonial Scheme. *Palestine-Israel Journal Of Politics, Economics & Culture* 22, no. 2/3: 126-132. Business Source Complete S. 126-127

Tillgänglig:

<http://ludwig.lub.lu.se/login?url=http://search.ebscohost.com.ludwig.lub.lu.se/login.aspx?direct=true&db=bth&AN=124449966&site=eds-live&scope=site> (Hämtad 20-06-2018).

Salem, Walid, Juli 2017. Apartheid, Settler Colonialism and the Palestinian State 50 Years On, *Palestine-Israel Journal of Politics, Economic & Culture*. P.112-118. S.

Tillgänglig

<http://eds.a.ebscohost.com.ludwig.lub.lu.se/eds/detail/detail?vid=0&sid=f1c70798-2cfd-4e4e-ab69-546b18eae8e0%40sessionmgr4006&bdata=JnNpdGU9ZWRzLWxpdmUmc2NvcGU9c2l0ZQ%3d%3d#AN=124449964&db=bth>

Elektroniska källor

Utrikespolitiska institutet. Statlig källa, Fördjupning Israel-Palestina, (Publicerad 08-07-2014)

<http://www.sakerhetspolitik.se/Konflikter/Israel-Palestina/Fordjupning/>

Michael Schulz, Sune Persson, Nationalencyklopedin, judiska bosättningar.

Tillgänglighet:

<http://www.ne.se/uppslagsverk/encyklopedi/lång/judiska-bosattningar>

Sune Persson. Likud, 2016.

Tillgänglighet:

<http://www.ne.se/uppslagsverk/encyklopedi/lång/likud> (hämtad 24-02-2018)

Michael B. Oren 1999, Did Israel Want the Six Day War?

Tillgänglighet:

<http://azure.org.il/include/print.php?id=313> (Hämtad 26-02-2018)

Beata Megyesi. Vilka är det största politiska partier i Israel, (Publicerad 26-11-2014)

Tillgänglighet:

<http://www.debok.net/varlden/2014/11/Vilka-ar-de-storsta-politiska-partierna-i-Israel.html>
(Hämtad 28-02-2018)

Hadash partiet källa. Hadash our Story,

Tillgänglighet:

<http://hadash.org.il/english/> (hämtad 24-02-2018)

Sonja Karkar 2007, the first intifada 20 years later,

tillgänglighet:

<http://electronicintifada.net/first-intifada-20-years-later/7251> (hämtad 27-02-2018)

Lena Höglund 2014, Bosättningspolitiken,

Tillgänglighet:

<https://www.landguiden.se/Lander/Asien/Israel/Aktuell-politik/bosattningspolitiken>

Jan Erik. Osloavtalets era är över, (Publicerad 23-03-2015)

Tillgänglighet:

<http://www.fria.nu/artikel/117113> (Hämtad 27-02-2018)

Svenska FN: förbundet, Uppsala conflict Institution 2018. Palestina 2016-01-27

Tillgänglighet:

<http://www.globalis.se/Konflikter/Palestina> (Hämtad 2018-02-27)

Konvention I Haag den 18:e oktober 1907 ANG. Lagar och bruk i lantkrig.

Tillgänglig: <http://www.humanrights.se/wp-content/uploads/2012/01/Konvention-i-Haagen-18-oktober-1907.pdf>

DifferenceBetween.net. Prabhat S. Difference Between Law and Policy. (Publicerad: 06-21-2011)

Tillgänglig: <http://www.differencebetween.net/miscellaneous/politics/difference-between-law-and-policy/> (Hämtad 06-18-2018)

Tate A. LeFevre. Maj 2015, Settler Colonialism, Oxford Bibliographies

Tillgänglighet: <http://www.oxfordbibliographies.com/view/document/obo-9780199766567/obo-9780199766567-0125.xml#firstMatch> (Hämtad 06-17-2018)

Nyhetsartiklar

Washington post, Carol Morello, U.S. blocks U.N. rejection of Jerusalem recognition. 2017-12-17.

Tillgänglighet:

<http://eds.a.ebscohost.com/eds/detail/detail?vid=2&sid=94f0e4a6-ce79-4196-8671-43b6bac42c30%40sessionmgr4006&bdata=JnNpdGU9ZWRzLWxpdmUmc2NvcGU9c2l0ZQ%3d%3d#AN=wapo.4e683732-e421-11e7-ab50-621fe0588340&db=bwh> (Hämtad 03-05-2018)

BBC.com, Jerusalem: US embassy to move by end of 2019 – Pence. Publicerat: 01-22-2018

Tillgänglig:

<http://www.bbc.com/news/world-middle-east-42773456> (Hämtad 03-06-2018)

Thetower.org. Shany Mor. The Mendacious Maps of Palestinian “Loss”, Publicerad 17-01-2015

Tillgänglighet: <http://www.thetower.org/article/the-mendacious-maps-of-palestinian-loss/> (Hämtad 06-17-2018)

News.bbc.co.uk. Martin Asser. An Israeli settlement in close-up. (Uppdaterad 22-09-2009)

Tillgänglig: http://news.bbc.co.uk/2/hi/middle_east/8268543.stm#blq-main (Hämtad 19-06-2018)